

CREENCES

Un relat de: [gustav](#)

Segons el poble africà dels Beseki, un déu ancestral va crear la vida des del cel. Cada nova criatura que feia, la deixava suspesa d'un fil invisible que creuava el firmament de banda a banda. La majoria d'espècies van romandre així fins que el déu va donar la tasca per finalitzada amb la seva darrera i més preuada creació, l'home. Aquest, encara va poder passar una nit suspès del cel i, al matí següent, quan la divinitat, amb la seva bafarada calenta, va donar vida a totes les criatures, va davallar a la Terra per no pujar-hi mai més.

Per això, quan aquell dia, els Beseki van divisar una bola multicolor surant en el cel van pensar: Ha creat Déu una nova criatura que està a punt d'enviar a la Terra? L'observació del fenomen, però, els va fer veure que l'objecte —que duia una cistella enganxada— es movia i havia començat el descens. Van convocar un concili urgent on es va resoldre que els guerrers més valents seguirien l'aparell fins que prengué terra i espiarien quina nova criatura havia enviat Déu, per si suposava alguna amenaça per al seu poble.

Els homes van seguir durant algunes hores el descens de l'esfera de colors. Durant el trajecte molts temien trobar-se amb un ésser sobrenatural. El cas és que, malgrat haver estat escollits per la seva valentia, mentre seguien la bèstia —ara ja l'anomenaven així— s'anaven amagant on podien per no ser descoberts.

Així, ocults entre arbres i pedres, van ser testimonis de la caiguda final de la criatura. La cistella, en tocar terra, va aixecar un gran núvol de pols que va ocultar-la per un instant. Quan aquest es va dissipar, va deixar entreveure una figura que, tot i anar coberta d'una pell molt estranya, tenia forma humana. Els guerrers, des del seu amagatall, observaven atents tots els moviments del nouvingut que, de seguida va desempallegar-se de la pellofa que l'embolcallava. La curiosa esquilada va descobrir un cos humà completament blanc que, a ulls dels Beseki, va resultar ofenedor. Astorats per la visió, encara van poder veure com l'home blanc recollia i plegava la pell de colors en què s'havia anat convertint el globus que l'havia dut fins allà i, abandonant-ho tot, s'endinsava en la sabana.

Un cop al poble, a la vora d'un bon foc, els homes van explicar el que havien vist i, entre grans riallades, van concloure que Déu devia estar cansat per crear una criatura tan esblanqueïda i ridícula.